

Nasz znak: F.310.1.2015

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Burmistrz Barczewa działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. poz. 613 z późn. zm.)

postanawia:

- uznać za nieprawidłowe stanowisko wskazane we wniosku złożonym przez Państwo X i Y o interpretację prawa podatkowego w indywidualnej sprawie stosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości wynikającej z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014r., poz. 849 z późn. zm.) dla powierzchni posiadanego budynku zarówno dla pomieszczeń mogących być bezpośrednio wykorzystywanych dla celów udzielania świadczeń zdrowotnych, jak i pomieszczeń mogących być pośrednio wykorzystywanych dla celów świadczeń zdrowotnych, w sytuacji gdy przynajmniej jeden ze współwłaścicieli będzie zarejestrowany jako podmiot wykonujący działalność leczniczą.

UZASADNIENIE

Państwo X i Y w dniu 08.10.2015r. wystąpili do tutejszego organu podatkowego z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego z zapytaniem, czy Wnioskodawcy, skoro przynajmniej jeden z nich będzie zarejestrowany jako podmiot wykonujący działalność leczniczą w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej, mogą objąć stawką podatku wynikającą z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych powierzchnię posiadanego przez siebie budynku (którego są właścicielami), a składającego się zarówno z pomieszczeń mogących być bezpośrednio wykorzystywanymi dla celów udzielania świadczeń zdrowotnych, a zatem zajętych pod udzielanie tych świadczeń, jak i pomieszczeń mogących być pośrednio wykorzystywanymi dla celów udzielania świadczeń zdrowotnych, czyli związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej.

Wnioskodawcy stoją na stanowisku, że w sytuacji gdy co najmniej jeden z nich jest podmiotem zarejestrowanym jako wykonujący działalność leczniczą w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej, mogą objąć stawką podatku wynikającą z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych powierzchnię posiadanego przez siebie budynku (którego są właścicielami), a składającego się zarówno z pomieszczeń mogących być bezpośrednio wykorzystywanymi dla celów udzielania świadczeń

zdrowotnych, a zatem zajętych pod udzielanie tych świadczeń, jak i pomieszczeń mogących być pośrednio wykorzystywanymi dla celów udzielania świadczeń zdrowotnych, czyli związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko wnioskodawców w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego uznaje się za nieprawidłowe.

Analizując przedmiotowy wniosek należało stwierdzić, co następuje.

W myśl art. 5 ust. 1 pkt.2 lit d rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki nie mogą przekroczyć rocznie: od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń – 4,70 zł od 1 m² powierzchni użytkowej. Treść analizowanego przepisu ukształtowana została przez nowelizację związaną z wejściem w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2015 poz. 618). W jej ramach ustawodawca odstąpił od wariantu by opodatkowane preferencyjnie budynki lub ich części były „zajęte” na prowadzenie działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, zastępując go warunkiem ich „związania” z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i „zajęcia” przez podmioty udzielające tych świadczeń w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej. Powyższe oznacza, że niższa stawka podatku może być stosowana nie tylko do budynków lub ich części zajętych na udzielenie świadczeń zdrowotnych, ale szerzej – do budynków lub ich części związanych z udzielaniem tych świadczeń.

Omawiany przepis, w brzmieniu ukształtowanym powołaną nowelizacją, podlegał kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 26 września 2013 r. sygn. akt K 22/12 orzekł o jego konstytucyjności, stwierdzając jednocześnie, że jego nowelizacja (z 11 lipca 2011 r.) poza terminologią dostosowującą ustawę do terminologii zawartej w ustawie o działalności leczniczej, potwierdziła wolę ustawodawcy dokonanie jego zmiany merytorycznej, poszerzającej zakres sytuacji, w których stosowana jest "preferencyjna" (niższa) stawka podatku od nieruchomości. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy interpretować uwzględniając przesłankę podmiotowo – przedmiotową. "Budynki lub ich części zajęte przez podmioty wykonujące działalność leczniczą muszą jednocześnie pozostawać w związku z działalnością leczniczą. Adresatem tego przepisu, w obydwu jego częściach, jest ten sam podmiot".

Warunkiem umożliwiającym korzystanie z preferencyjnej stawki dotyczy przedmiotu opodatkowania, tj. budynek lub jego część powinien być związany z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielenia świadczeń oraz zajęty przez podmioty udzielające tych świadczeń.

Pierwsza część omawianego przepisu odnosi się do powierzchni budynku „związanych” z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielenia świadczeń. Jest to pojęcie szersze niż „zajęte” na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielenia świadczeń. Oznacza to, że niższa stawka podatku może być stosowana nie tylko

do budynków lub ich części bezpośrednio zajętych na udzielanie świadczeń zdrowotnych (np. gabinety zabiegowe), ale szerzej – do budynków lub ich części pośrednio związanych z udzielaniem tych świadczeń (np. pokoje przeznaczone do przechowywania dokumentacji medycznej, pomieszczenia magazynowe na sprzęt medyczny, szatnia itp.).

W stanie prawnym ukształtowanym wymienioną wcześniej ustawą o działalności leczniczej "świadczeniami zdrowotnymi" na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy o działalności leczniczej są działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania.

Druga część przepisu brzmi „zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń”. Zatem odnosi się do rodzaju podmiotu umożliwiającego skorzystanie z preferencyjnej stawki podatku.

Świadczenia zdrowotne mogą być realizowane przez różne kategorie podmiotów leczniczych, z których część nie musi posiadać statusu przedsiębiorcy (art. 4 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej). Wszystkie one muszą jednak być wpisane do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą prowadzonego przez wojewodę właściwego dla siedziby albo miejsca zamieszkania podmiotu leczniczego (art. 100 ust. 1 i 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej). Wpis do rejestru podmiotów leczniczych stanowi warunek prowadzenia działalności leczniczej i ma na celu zagwarantowanie pacjentom bezpieczeństwa i pewności, że podmiot leczniczy, z którego usług korzystają spełnia podstawowe standardy uznane przez ustawodawcę za niezbędne dla tego rodzaju działalności.

Dla zastosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości konieczne jest łączne spełnienie obu przesłanek statuowanych omawianym przepisem. Będą to więc sytuacje, w których z jednej strony budynek lub ich części są związane z działalnością w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, z drugiej strony musi je zajmować podmiot udzielający tych świadczeń.

Reasumując dotychczasowe rozważania wskazać należy, że dla opodatkowania budynków lub ich części "preferencyjną" stawką podatku od nieruchomości przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych niezbędnym jest ustalenie, że przedmioty te są związane (pozostają w związku) z prowadzeniem działalności leczniczej i są zajęte (faktycznie lub prawnie) przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych. Należy bowiem zauważyć, że zwrot "zajętych" odnosi się do podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych, a więc powierzchni przez nich posiadanych, którymi władają w zakresie wynikającym z udzielanych przez nich świadczeń na rzecz określonego podmiotu jakim jest pacjent.

Przenoszą powyższe rozważania na grunt rozpatrywanego zdarzenia przyszłego wskazać należy, że słuszne jest zdanie wnioskodawcy odnośnie stosowania preferencyjnej stawki podatku zarówno dla pomieszczeń bezpośrednio związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych jak i pomieszczeń pośrednio związanych z udzielaniem wyżej wymienionych świadczeń. Jednak z opisu zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę wynika, że tylko jeden ze współwłaścicieli tj. Pan X, wykorzystuje

posiadany przez wnioskodawców budynek, zatem nie bez znaczenia jest, który ze współwłaścicieli będzie podmiotem zarejestrowanym jako wykonujący działalność leczniczą w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Zdaniem organu podatkowego zastosowanie preferencyjnej stawki podatku zarówno dla pomieszczeń bezpośrednio związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych jak i pośrednio związanych z udzielaniem tych świadczeń, będzie możliwe wówczas, gdy to podmiot który faktycznie posiada, włada, zajmuje budynek na cele związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych będzie podmiotem zarejestrowanym jako wykonujący działalność leczniczą w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia zapytania w organie podatkowym i dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę. Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

Od niniejszej interpretacji przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Burmistrza Barczewa. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Burmistrza Barczewa, do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzieli, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.